

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1484/2015
11.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Г.П. из Б., чији је пуномоћник С.Л., адвокат из Б., против туженог Ф.ф. из Б., чији је пуномоћник Љ.Д., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу и реинтеграцији, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.5262/13 од 04.02.2015. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.5262/13 од 04.02.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр.5262/13 од 04.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр.117/13 од 22.05.2013. године. Том пресудом ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито, решење туженог 05/2-7 бр.9/231 од 23.11.2009. године, којим му је отказан уговор о раду број 10-1/81 од 09.11.2009. године и да се тужени обавезе да га врати на рад. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 69.000,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију и предложио да се она одбије, а захтевао је накнаду трошкова састава овог одговора.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09) који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Образложење побијане пресуде садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама, па није основан ревизијски навод да је доношењем побијане пресуде учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, на пословима библиотекара, на основу уговора о раду од 09.11.2009. године. Побијаним решењем туженог од 23.11.2009. године, тужиоцу је отказан тај уговор о раду због учињеног кривичног дела на раду и у вези са радом јер је тужилац правноснажном пресудом Првог општинског суда у Београду К бр.1032/3 од 14.12.2007. године, оглашен кривим и изречена му условна осуда, због извршења кривичног дела посебног случаја фалсификовања исправе из члана 234. став 1. тачка 5. КЗ РС у вези са чланом 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС. Та пресуда постала је правноснажна доношењем пресуде Окружног суда у Београду Кж бр.1473/08 од 29.07.2008. године. Пре доношења решења о отказу, тужени је писмено упозорио тужиоца на постојање овог разлога за отказ 13.11.2009. године, а тужилац се на то упозорење писмено изјаснио. Решењем инспектора Министарства рада и социјалне политике РС од 17.03.2010. године, одбијен је захтев тужиоца за одлагање извршења побијаног решења.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да је побијано решење о отказу дато законито, на основу члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду због учињеног кривичног дела на раду или у вези са радом; закључивши да се у конкретном случају примењује рок застарелости из члана 184. став 2. Закона о раду.

Нису основани ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права, због истека субјективног и објективног рока застарелости у смислу члана 184. став 1. Закона о раду, рачунајући од времена када је повреда учињена (фалсификовање исправе) с обзиром да тужиоцу отказ уговора о раду није дат на основу члана 179. став 1. тачке: 1, 2, 3, 5. или 6. овог закона, да би били релевантни рокови застарелости из члана 184. став 1. Закона о раду, већ на основу члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду, због учињеног кривичног дела на раду или у вези са радом, за који случај је ставом 2. цитираног члана прописано да послодавац може дати запосленом отказ до истека рока застарелости утврђеног законом за кривично дело (тзв. бланкетно орочавање).

Правилна је и одлука о трошковима поступка донета на основу чланова 149. став 1. и 150. став 2. ЗПП.

Како трошкови састава одговора на ревизију не спадају у оне трошкове који су потребни ради вођења парнице у смислу члана 150. став 1. ЗПП, то је одлучено као у ставу другом изреке.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**